

Arrest

nr. 296 239 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en als minderjarige wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd Robert Achiel CRIVIT, op 17 juli heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen ben je een Afghaanse Pashtoun, geboren (...) /2006 te Naseri, een subdorp in het dorp Kelagai. Je bent afkomstig en woonde tot aan je vertrek uit Afghanistan in Nasser Kalay, een subdorp van Kelagai, district Doshi, in de provincie Baghlan.

Toen je 7 à 8 jaar oud was, startte je met naar school gaan in Kelagai waar je tot de derde graad studeerde. Er waren problemen op de school: je kreeg geen goede les op de school en de Taliban kwam naar de school. Je informeerde je vader hierover en hij besliste dat je in de madrassa in het dorp, Abu Omar Seddique, moest gaan studeren. Je was op dat moment 11 of 12 jaar oud. In de 6 à 7 maand dat je studeerde in de madrassa, kwam de Taliban twee keer naar de madrassa. Toen je daar drie of vier maand studeerde kwam de Taliban voor de eerste keer. De Taliban sprak over de jihad en vroegen de leerlingen van de madrassa om het land te dienen. Ze spraken jou niet persoonlijk aan. De tweede keer dat de Taliban naar de madrassa kwam spraken ze je aan en vroegen wie je was, je stelde jezelf voor. De Taliban vroeg je om hen te vervoegen. Je ging naar huis en sprak met je vader hierover, die je zei niet meer naar de madrassa te gaan. Dit was 10 dagen voor je vertrek uit Afghanistan. Drie dagen nadat je de madrassa had verlaten, klopte de Taliban op de deur en vroeg naar jou en je vader. Ze vroegen je moeder waarom je niet meer naar de madrassa kwam. Je vader stelde je voor aan iemand die je meenam naar Kabul. Van daar vertrok je naar Nimroz, zo naar Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en via Duitsland naar België. Je was ongeveer 7 à 8 maand onderweg, je kwam volgens je verklaringen aan op 02/08/2020 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 19/08/2020.

Ter staving van jouw asielrelaas leg je de volgende documenten neer: jouw taskara en de taskara van jouw vader, een kopie van een adressticker van een envelop.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je een verplichte rekrutering door de Taliban vreest, er dient echter te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in jouw hoofd aannemelijk te maken. Jouw vage, incoherente en weinig logische verklaringen omtrent de rekrutering door de Taliban maken dat er aan jouw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Zo kan er worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen op tal van punten incoherent bent.

Vooreerst ben je niet eenduidig over wie aansprak om de Taliban te vervoegen. Zo verklaarde je bij DVZ dat het jouw leraar op de madrassa was die je zei dat je met je vader hierover moest praten (Vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud aanvankelijk geen melding maakte van een tussenkomst van een leraar (NPO, p. 19 en NPO, p. 28). Toen je met deze incoherentie werd geconfronteerd, antwoordde je eerst ontwijkend dat de persoon op het CGVS je zei dat je het zo moest verklaren (NPO, p. 29), wat reeds de wenkbrouwen doet fronsen. Daarna, wanneer je verklaring letterlijk werd voorgelezen, gaf je een andere versie namelijk dat jouw leraar aan jou vroeg wat de Taliban van je wilde nadat ze persoonlijk had met jou gesproken (NPO, p. 30). Deze verklaringen komen niet overeen met je eerdere verklaringen bij DVZ waar je zei dat de Taliban eerst jouw leraar hadden aangesproken,

dan pas jou en dat de leraar daarna zei 'dat je met je vader moest praten' (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). De incoherenties in je verklaringen omtrent de rol van jouw leraar, doen al twifelen aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Bovendien kan noch je verklaring dat iemand van CGVS jou zou gezegd hebben dat je dit zo moest verklaren, noch het feit dat je hieromtrent een fout zou gemaakt hebben bij DVZ en dat je dit bij het voorlezen van je verklaringen reeds zou vergeten zijn, overtuigen (NPO, p. 30). Je gaf immers zelf aan bij het begin van het gehoor dat alles correct was (NPO, p. 5). Voorts ben je niet eenduidig over wat de Taliban precies van je wilde. Op je Minderjarigenfiche geef je zeer concreet aan dat de Taliban jou een wapentraining wilde geven, terwijl je bij DVZ en tijdens je persoonlijk onderhoud hier met geen woord over rept en louter wat vlakke verklaringen herhaalt namelijk dat de Taliban vroeg 'om de jihad te doen, om de Taliban te vervoegen, om het land te dienen' (NPO, p. 19 en p. 28). Ook deze incoherentie doet de wenkbrauwen fronsen. Ten slotte ben je niet coherent over wat er gebeurde nadat je werd aangesproken door Taliban. Enerzijds verklaarde je tijdens het persoonlijk onderhoud dat de Taliban naar jou en je vader thuis kwam vragen (NPO, p. 20) wat je niet vermeldde tijdens je interview bij de DVZ, anderzijds is er je verklaring op je Minderjarigenfiche waar je verklaart dat de Taliban nog naar jou komt vragen bij je vader (Registratiefiche Minderjarigen, p. 2), wat je dan op je persoonlijk onderhoud weer ontkent door te zeggen dat je geen weet hebt van wat er zich na jouw vertrek heeft afgespeeld (NPO, p. 30). Deze volatiele verklaringen over de gebeurtenissen die zich voor en na jouw vertrek hebben afgespeeld, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat het bovendien van weinig interesse getuigt dat je bij je vader niet informeerde of de Taliban na jouw vertrek nog naar jou kwam vragen. Deze vaststelling relativeert de plausibiliteit van je problemen met de Taliban.

Voorts moet worden opgemerkt dat de manier waarop je in jouw asielrelaas de rekrutering beschrijft, weinig courant en bovendien weinig aannemelijk is. Uit achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Taliban doorgaans geen minderjarigen gedwongen rekruteert, en dat dit beperkt is tot welbepaalde regio's, Baghlan, en meerbepaald district Doshi hoort niet tot die regio's. Bovendien is de manier waarop je werd gevraagd om hen te vervoegen, weinig gebruikelijk volgens achtergrond-informatie waarover het CGVS beschikt. Individuele en gedwongen rekrutering zoals jij deze beschreef, komt slechts zelden voor. De Taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans bovendien gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dat je zou gerekruteerd worden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers zoals stamoudsten of ouderen van het dorp, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen vinden we geen elementen terug die er op wijzen dat er voor jouw rekrutering een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de Taliban te laten aansluiten. Jouw rekrutering verliep zonder tussenkomst of bemiddeling van anderen (NPO, p. 28). Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan jouw verklaringen omtrent jouw rekrutering door de Taliban.

In het licht van voorgaande informatie moet verder worden opgemerkt dat de verklaringen die je tijdens je persoonlijk onderhoud aflegde, niet van die aard waren dat ze aannemelijk maakten dat je, in tegenstelling tot de gebruikelijke manier van rekruteren, wel tegen jouw wil zou zijn gerekruteerd door de Taliban.

Verder dient er vastgesteld te worden dat je er niet in slaagt om een beeld te schetsen van de Taliban in je regio. Zo ken je geen enkele naam van Taliban in je regio (NPO, p. 23), wat toch erg opmerkelijk is, gezien je van jongsaf verschillende keren van dichtbij in contact kwam met de Taliban, eerst elke dag in je eigen school (NPO, p. 14) en daarna in de madrassa, en hoewel je aangaf dat de Taliban vrijwel elke dag betrokken was in gevechten in jouw regio (NPO, p.22). Het is dan ook weinig plausibel dat je nooit geen enkele naam van een Talibanlid zou hebben opgevangen. Bovendien kan je behalve één enkel ernstig incident geen andere voorbeelden geven van acties waarin de Taliban betrokken was (NPO, p. 22), ondanks die dagelijkse gevechten. Evenmin kan je aangeven of er dorpsgenoten waren die problemen hadden met de Taliban (NPO, p. 23). Verder kan je ook niet schetsen hoe de dorpsoudsten stonden ten aanzien van de Taliban (NPO, p. 22), wat toch opmerkelijk is binnen een Afghaanse dorpscontext, zeker gezien hun gedrag in de dorpschool (NPO, p. 14). Bovenstaande vaststellingen doen bevreemdend aan gezien de vrijwel permanente, dreigende aanwezigheid van de Taliban in jouw dagelijkse leven. De oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over de aanwezigheid van de Taliban in jouw regio of dorp, doet dan ook verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Als jij werkelijk was aangesproken en/of gerekruteerd door de Taliban en deze Taliban waren werkelijk bij jouw huis langs geweest, dan lijkt het zeer opmerkelijk dat jij of jouw familie niet zouden weten wie zij waren. Daarenboven is het binnen de Afghaanse context is het bovendien moeilijk denkbaar dat jij noch

je vader zou weten bij wie van het dorp hij wel of niet zou terecht kunnen, mocht er zich effectief een probleem of conflict voordoen met de Taliban in de regio.

Voorts blijf je erg vaag over je ontmoetingen met de Taliban. Ondanks het feit dat je ontmoetingen met de Taliban een sterke indruk op jouw moeten hebben nagelaten, blijven je verklaringen zeer algemeen en oppervlakkig. Je herhaalt bovendien telkens dezelfde bewoordingen, namelijk dat jullie de 'jihad moesten doen, de Taliban vervoegen en het land dienen' (NPO, p. 19 en p. 28). Ook je beschrijving van de Taliban is weinig gedetailleerd (NPO, p. 14), ondanks het feit dat je persoonlijk met hen sprak en ze frequent over de vloer kwamen op je eerste school (NPO, p. 14).

Ook de manier waarop de Taliban de madrassa-studenten trachtte te overtuigen, zoals jij deze beschrijft, is weinig plausibel te noemen (NPO, p. 19). Men mag veronderstellen dat als de Taliban jullie werkelijk wilde rekruteren, zij zich iets meer frequenter zouden toeleggen op hun missie om jullie te overtuigen. Deze houding staat bovendien in schril contrast met jouw verklaring dat zij drie dagen na hun bezoek al aan jouw deur stonden om te vragen waarom je de madrassa had verlaten (NPO, p. 25). Deze plotselinge sterke opvolging van jouw aanwezigheid valt moeilijk te rijmen met hun verder vrijblijvende houding ten aanzien van de studenten in de madrassa.

Verder is het ook moeilijk aan te nemen dat jij van niemand van de 40 andere jongens in de madrassa, waaronder dorpsgenoten, zou weten dat zij werden aangesproken (NPO, p. 20). Het is bovendien zeer bevreemdend dat je wel zou weten dat er jongens werden aangesproken maar dat je niet zou weten dewelke (NPO, p. 20). Jouw gebrekkige informatie hieromtrent ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Ten slotte is het opmerkelijk dat jij, nadat de Taliban een eerste keer naar jouw madrassa kwam, niet onmiddellijk je vader inlichtte, wetende dat jouw eerdere ervaringen met de Taliban op de school in het dorp, jou veel angst inboezemde, waarna je met je vader sprak en hij je uitschreef (NPO, p. 14).

Ter volledigheid dient er ook nog te worden opgemerkt dat er geen enkele indicatie is dat de Taliban na jouw vertrek nog verder naar jou heeft gezocht. Zo verklaar je dat je geen weet hebt of de Taliban na jouw vertrek nog is langs geweest. Meer zelfs, je verklaarde dat je er niet naar vroeg (NPO, p. 30). Je verklaarde eveneens dat je vader erin slaagde om een aantal maanden na je vertrek, namelijk in november 2020 een nieuwe taskara voor jou te laten opmaken in het districtscentrum (NPO, p. 7) waaruit een relatieve bewegingsvrijheid kan verondersteld worden. Uit je verklaringen blijkt evenzeer dat je ouders ook na de machtsovername van de Taliban nog steeds in het dorp zouden wonen (NPO, p. 11). Deze vaststellingen maken dat ernstig getwijfeld kan worden aan jouw verklaring dat de Taliban werkelijk naar jou op zoek was of is, en doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er aan jouw verklaringen over de vervolging van de Taliban geen geloof kan worden gehecht.

Met de opmerkingen van de notities die jouw voogd doorstuurde (dd 31/12/2021) werd rekening gehouden. Wat betreft de opmerking omtrent de notities pp. 14-15 dient te worden opgemerkt dat de desbetreffende vraag ging over uw periode in de staatschool, en niet omtrent de periode in de madrassa. Met de opmerking dat de Taliban twee keer naar de madrassa kwam, en de tweede keer u aansprak in de madrassa, werd als zodanig dan ook rekening gehouden. Wat betreft de bewering in de toegestuurde opmerkingen dat u dermate verwesterd bent omdat u in België naar school bent geweest dat u zich bij terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan de omgeving waar u vandaan komt, dient te worden gesteld dat dergelijke oppervlakkige bewering onvoldoende kan overtuigen. Indien u hierdoor daadwerkelijk een vrees zou hebben, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u dit minstens tijdens het gehoor zou aanbrengen. Overigens kan evenzeer worden gesteld dat u veel langer in Afghanistan heeft gewoond dan in België.

Wat betreft de documenten die u neerlegt, dient er te worden opgemerkt dat deze niet vermogen bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Bovendien bevatten deze documenten louter persoonsgegevens en geen elementen die jouw asielrelaas ondersteunen. In Afghanistan is bovendien sprake van een verregaande vorm van corruptie, waardoor officiële documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen vervalst worden. De adressticker van de envelop waarin de documenten werden verstuurd, geven louter aan dat er naar jouw post werd verstuurd vanuit Kabul, maar bevatten verder evenmin elementen die je asielrelaas ondersteunen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022

(beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel”.

Hij ontwikkelt het middel als volgt:

“Verzoekende partij stelt vast dat zijn nationaliteit niet wordt betwist.

3.2.1.1/ Risico op vervolging – art. 48/3 Vw.

De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht. Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Shariawetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt. Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd: [...]

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloftes. [...]

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd. In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant 'Kronen Zeitung' kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen: [...]

Op de website van de betrokken krant staat het volledige interview te lezen met de betreffende passage: [...]

Er is geen enkele reden om te twifelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring. Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel.

Uw Zetel heeft in het arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022 bevestigd dat dienaangaande een grondiger onderzoek door verwerende partij zich opdringt: [...]

3.2.1.2/ Willekeurig geweld – art. 48/4 §2, c Vw

De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan blijft precair. Niet alleen blijft IS actief in verschillende regio's van Afghanistan, ook overblijfselen van de oorlog zorgen nog geregeld voor burgerslachtoffers. Over heel het land liggen nog vele zogn. IED's verspreid die nog steeds zorgen voor onveilige wegen en burgerslachtoffers: [...]

Momenteel is de Taliban niet bij machte om de 'non-state armed groups (NSAG)', waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden: [...]

Dat maakt dat het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt: [...]

De aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de Taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd. Het gebrek aan stabiliteit in het land, de aanwezigheid van NSAG's, waaronder ISKP, en de onduidelijkheid hoe de veiligheidsdynamiek zich verder zal ontwikkelen, maken dat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat er in heel Afghanistan momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2c Vw. Dat heeft Uw Zetel onlangs ook bevestigd in het arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022: [...]

De motivering in de bestreden beslissing is op dit vlak gestandaardiseerd en ontoereikend. Er werd enkel op algemene wijze gerefereerd naar de algemene veiligheidssituatie in het land, zonder rekening te houden met regionale verschillen en de ernst van willekeurig geweld.

3.2.1.3/ Humanitaire crisis – art. 48/4 §2, b Vw

Sedert de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel, 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering. Het EASO COI-rapport van januari 2022 stelt: [...]

Het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Voormeld rapport maakt melding van 22,8 miljoen Afghanen in een 'IPC phase 3' of hoger en minstens 6,8 miljoen in 'IPC phase 4'. Hieronder wordt een tabel weergegeven van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification) weergegeven: [...]

Mensen die zich in een IPC Fase 4 bevinden lopen imminent gevaar voor hun leven. Gelet op het gebrek aan voedsel eten zij bvb. ook reeds zaden die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren: [...] Human Rights Watch trekt midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen: [...]

De speciale gezant van de VN, Dr. Ramiz Alakbarov, verklaarde op 15 maart 2022 nog dat minstens 95% van de Afghanen te weinig eet en noemde de humanitaire crisis in Afghanistan er een van ongeziene proporties ('unparalleled proportions'). Er zijn reeds verschillende publicaties vindbaar over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel. [...]

World Vision zélf heeft zich inmiddels genoodzaakt gezien een noodfonds te creëren om families te voorkomen hun kinderen te verkopen: [...]

De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan moeilijk ontkend worden. Verwerende partij lijkt zich daar ook van bewust, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw valt. Verwerende partij meent dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden. Het is veeleer een resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming beoogt een brede vorm van internationale bescherming voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt.

Considerans 6 van de richtlijn bepaalt wat volgt: [...] Considerans 25 van diezelfde richtlijn bepaalt wat volgt: [...] Artikel 48/4 Vw. bepaalt wat volgt: [...] In casu rijst de vraag of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw. De richtlijn herneemt in artikel 6 de actoren van ernstige schade op niet-limitatieve wijze: [...] De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch¹⁹. De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten : [...] Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk ‘derden’ verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. [...] De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Dat werd onlangs ook erkend door Uw Zetel in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van drie rechters: [...] In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw. Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen aangetoond. Verzoekende partij houdt zich het recht voor weerwoord te geven op een eventuele aanvullende nota van verwerende partij. Het enig middel is gegrond.”.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 9 augustus 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023.

3.2. Op 23 augustus 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij volgende stukken voegt:

1. School

- a. Schoolattest 2020 – 2021;
- b. Rapport september 2020 – oktober 2020;
- c. Schoolattest 2021 – 2022;
- d. Overzicht schoolcarrière België 2021 – 2022 – 2023;

2. Zorg & Welzijn;
3. Werk Domino's Pizza
 - a. Getuigenis V.;
 - b. Getuigenis F.;
 - c. Getuigenis T.;
 - d. Getuigenis A.;
 - e. Getuigenis A.;
4. Getuigenissen ;
5. Fotoreportage;
 - a. Schooljaar 2021-2022;
 - b. Schooljaar 2022 – 2023;
6. Attest gedragstherapeut;
7. Getuigenis verzoeker.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Verzoeker voert in het verzoekschrift – onder meer – aan dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa het risico lopen te worden vervolgd door de Taliban. In zijn aanvullende nota brengt verzoeker elementen bij, eigen aan zijn situatie, om aan te tonen dat hij omwille van zijn verblijf in België bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om te worden vervolgd, met name omwille van elementen van verwestering.

5.2. Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze

overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan het begrip ‘godsdienst’ moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78). Het begrip ‘godsdienst’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin HvJ 29 mei 2018, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., pt. 44 en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, Jehovan todistajat, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name

wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip ‘godsdiens’ en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, pt. 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA

“Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als ‘verwesterd’, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als *“verwesterd”* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen, kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4. In deze zaak blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker, die is geboren op (...) 2006, Afghanistan omstreeks eind 2019 heeft verlaten op dertienjarige leeftijd, dat hij vervolgens acht maanden onderweg was via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland waarna hij aankwam in België en op 19 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende toen hij 14 jaar oud was. Verzoeker kreeg toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Hij werd bij de DVZ gehoord op 17 december 2020 (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ). Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS vond plaats op 22 november 2021. De bestreden beslissing dateert van 17 juni 2022.

Gelet op zijn minderjarigheid, dient bij de beoordeling van het beschermingsverzoek rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind, zoals verankerd in artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie alsook in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU.

Momenteel is verzoeker 17 jaar oud, is hij bijna vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij drie jaar in België.

Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekers langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hierbij moet worden benadrukt dat er in casu recentere en vollediger landeninformatie voorligt, zoals in punt 5.3 uiteengezet, dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in juni 2022. Tevens moet ook rekening worden gehouden met verzoekers persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

Hoewel hij voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft verzoeker ook een heel belangrijk deel van zijn jonge vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat hij de Nederlandse taal spreekt, deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale

bescherming verschillende documenten neergelegd, die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (aanvullende nota verzoeker). Daar het gaat om verschillende getuigenissen afkomstig van personen met uiteenlopende profielen, kan hieraan bewijswaarde worden toegekend.

Uit het geheel van de elementen blijkt onder andere dat verzoeker in september 2020 onmiddellijk is ingestroomd in het OKAN-onderwijs (stuk 1a en stuk 1b bij de aanvullende nota). Verzoeker vervol-maakte het OKAN-onderwijs in het schooljaar 2021-2022 (stuk 1c bij de aanvullende nota). In het schooljaar 2022-2023 is hij vervolgens ingestroomd in het vierde leerjaar secundair onderwijs in de richting 'Zorg en Welzijn' (stuk 1d). In het kader van 'de Projectweek' liep verzoeker een halve dag mee in het WZC Tombeekheyde in Overijse, waar hij meeliep met een verpleegster/zorgkundige en samen allerhande taken deed: hij bedeelde het eten tijdens de lunch en hielp mensen eten. Hij bracht ook koffie en taart op de kamer. Tevens liep hij een dag mee in een kleuterklas van 't Kasteeltje in Overijse, waar hij speelde met de kinderen tijdens de speeltijd en meewerkte in de klas: torens bouwen, kleuren, koekjes bakken, samen lezen.

Er wordt getuigd dat verzoeker bijzonder veel inspiratie haalde uit deze Projectweek, in die mate dat hij vrijwilligerswerk wenst te doen in datzelfde WZC alsook op speelpleinen (stuk 2 bij de aanvullende nota). Uit de aanvullende nota en ter zitting blijkt dat verzoeker een A-attest behaalde en komend schooljaar zijn studie zal vervolgen in het vijfde leerjaar in de richting 'Zorg en Welzijn' waarbij hij zich verder zal oriënteren naar de job van kinderbegeleider. Hij vindt het fijn om met kinderen te kunnen werken.

Verzoeker heeft tevens een studentenjob bij Domino's Pizza. Hij werkt daar nu ongeveer een jaar, maakt er pizza's en doet ook leveringen. Verzoeker werkt daar in de zomer voltijds en tijdens het schooljaar doet hij weekendwerk. Verzoeker voegt vijf getuigenissen bij van collega's waaruit blijkt dat hij het Nederlands zeer goed machtig is, dat hij een bijzonder hardwerkende collega is, die stipt is, behulpzaam, een positieve ingesteldheid heeft op de werkvloer, goed geïntegreerd is en goed omgaat met iedereen (mannelijk en vrouwelijk) alsook graag gezien is (stuk 3 a, b, c, d, en e bij aanvullende nota).

Tevens legt verzoeker getuigenissen voor van leerkrachten, schoolcoaches, opvoeders en schoolmedewerkers, andere collega's van Domino's Pizza, klasgenoten en vrienden (stuk 4 a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k bij de aanvullende nota). Deze getuigen allen van zijn respectvolle omgang, beleefdheid, vriendelijkheid, inzet, samenwerking, vrijgevigheid, openheid zijn positieve leefhouding ondanks de niet altijd gemakkelijke omstandigheden en zijn integratie.

Zo wordt door zijn vervolgschoolcoach getuigd dat verzoeker zeer fier is op de verantwoordelijkheden die hij bij Domino's Pizza krijgt en dat hij ook vakantiewerk deed op school (stuk 4 c). Verder stelt zij:

"Z. is het voorbije jaar een echte puber geworden, maar toch toont hij mij voortdurend zijn motivatie, inzet en onstuitbare energie. Hij is leergierig en wil graag nieuwe dingen en mensen leren kennen, maar is vaak nog verlegen omdat de drempel soms hoog is. Hij heeft een goeie band opgebouwd met zijn klasgenoten van ZW."

Z. heeft in moeilijke omstandigheden een redelijk impressionant parcours afgelegd en heeft nooit op zijn lauweren gerust, ook al werd het hem fysiek en psychisch heel erg moeilijk gemaakt. Hij bleef altijd nieuwe moed scheppen, naar school gaan, werken en vooral, onze adviezen en aanwijzingen opvolgen.

Zijn leven heeft een Vlaams accent gekregen. Hij heeft zijn Afghaanse vriendenkring fors uitgebreid met Belgische vrienden en vriendinnen, o.a. zijn klasgenoten, collega's van Domino's en jongeren uit Overijse.

Z. heeft hier (en op de vlucht) belangrijke jaren van zijn ontwikkeling doorgemaakt en probeert zo goed mogelijk, als alleenstaande jongere, een toekomst op te bouwen en bij te dragen aan onze maatschappij. Na losgerukt te zijn van zijn roots en familie en na een lange vlucht, heeft hij, willens nillens, zijn wortels in Overijse moeten planten. Hem opnieuw 'ontwortelen' is m.i. een catastrofe voor zijn verdere ontwikkeling en zelfbeeld. Zijn asielaanvraag afwijzen brengt hem (fysiek) in gevaar en ontnemt hem de kans op een menswaardig leven."

Een voormalige klastitularis geeft mee (stuk e):

"Zo stelt hij zich positief op naar het kennismaken met nieuwe voeding en gerechten bij de lessen "Zorg voor voeding". Tijdens de praktijklessen werkt hij vlot samen met andere leerlingen in de didactische keukens en voert hij elke opdracht prima uit die hem gegeven worden.

Omdat er nog leerlingen in de klas zijn die een ander geloof hebben, wordt er tijdens de praktijklessen rond voeding ook voor hem rekening gehouden met het niet eten van varkensvlees.

Z. toont evenveel respect naar de meisjes als naar de jongens van zijn klas/studierichting. Ook hier werkt hij prima met hen samen en maakt hier rond geen onderscheid."

Verder wordt getuigd dat verzoeker geen probleem heeft met de les lichamelijke opvoeding die in een gemengde klasgroep wordt gegeven (stuk 4 j).

Verzoeker voegt tevens foto's toe om zijn schoolse leven in België te illustreren (stuk 5).

Verzoeker legt ook een attest voor van een cognitief gedragstherapeut waaruit blijkt dat hij in therapie is om te kunnen ventileren over zijn soms moeilijke mentale toestand, zoals slaapproblemen en stressgeïnduceerde misselijkheid (stuk 6). Zijn vervolgcoach maakt gewag van paniekaanvallen en zelfmutilatie (stuk 4 c).

Ten slotte brengt verzoeker een eigen brief aan waarin hij uiteenzet welke zaken hij hier kan doen die in Afghanistan niet vanzelfsprekend zijn (stuk 7). Naast muziek beluisteren, feesten bezoeken, kleding en relaties, geeft verzoeker vooral aan dat hij ervan droomt om met kinderen te werken in de toekomst, vooral peuters en kleuters. Hij stelt dat België hem de ruimte geeft om zich te ontwikkelen zonder de beperkingen die hij in Afghanistan zou ervaren. Verzoeker besluit dat de bijgevoegde documenten blijken te geven van een doorgedreven integratie in België en van het feit dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden, die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, heeft eigen gemaakt. Er kan niet van hem worden verwacht dat hij de zich eigen gemaakte westerse normen en waarden op duurzame wijze zal verbergen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ter zitting verklaart verzoeker dat hij woont in een opvangcentrum voor minderjarigen met allerlei nationaliteiten, maar dat hij aangemeld is voor kamertraining. Hij verklaart graag naar Basic Fit te gaan en te 'chillen' met zijn vrienden. Ook blijkt dat verzoeker tijdens de zitting wordt vergezeld door zijn schoolcoach, vrienden en begeleider. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de Nederlandse taal reeds goed beheerst aangezien hij een deel van zijn verklaringen in het Nederlands aflegt.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat verzoeker sinds zijn aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Daargelaten de vraag of verzoeker is verwesterd en zich 'westerse', dit is Belgische en Europese, waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat verzoeker sinds zijn binnenkomst in België als niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongen wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook een samenleving die is gebaseerd op 'westerse' waarden en opvattingen, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens een cruciale fase in zijn sociale ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een klein deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling, waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Verzoeker is aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het taliban-regime.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers zeer jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België gedurende zijn verblijf van drie jaar, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in Baghlan, zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

De Raad stelt vast dat de vele voormelde getuigenissen duidelijk maken dat verzoeker in België een zeer uitgebreid sociaal netwerk heeft weten uit te bouwen en daarbij een bijzondere indruk heeft nagelaten op zijn omgeving. Gelet op verzoekers actieve deelname en blootstelling aan de Belgische samenleving via zijn opleiding en onderwijs, zijn studentenjob, zijn vrije tijdsbesteding, zijn talrijke en diverse sociale en dagelijkse contacten met onder meer Belgische jongeren, leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten en het zich eigen maken van één van de landstalen, is het dan ook aannemelijk dat verzoeker zich (onbewust) 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus zijn denken en doen gewijzigd heeft, zoals afdoende blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting. Dit blijkt te meer nu verzoeker, als Afghaanse jongeman, bewust kiest voor de opleiding zorg en welzijn waarbij hij aangeeft later aan de slag te willen gaan als kleuterbegeleider. Door deze keuze in zijn leven geeft verzoeker blijken van een zekere openheid ten aanzien van 'westerse', in casu Belgische en Europese, waarden en normen, waarbij een strikte scheiding tussen mannen en vrouwen alsook traditionele genderrollen voor hem niet (langer) aan de orde zijn. Dit zijn keuzes die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap. Gelet op zijn loskoppeling van het traditionele genderverwachtingspatroon voor Afghaanse mannen, kan worden aangenomen dat hij deze keuzes alsook zijn gedragingen, opvattingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, rekening houdend met zijn zeer jonge leeftijd bij vertrek en zijn

afwezigheid uit Afghanistan sinds vier jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde regelgeving en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens werden aangescherpt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker die in 2019 uit Afghanistan is vertrokken, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer verzoeker hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad acht het aannemelijk dat verzoeker als minderjarige niet steeds de nodige reflexen, maturiteit, kennis, ervaring of inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen (zie het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*). Het gegeven dat verzoeker tevens kampt met psychische problemen maakt hem extra kwetsbaar; redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn capaciteit om waar mogelijk problemen te voorkomen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Kelagai, gelegen in het district Doshi in de provincie Baghlan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Baghlan de derde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en het NRF (COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022, p. 5; EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, p. 94-98).

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoekers situatie, verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Er bestaat daarbij een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden, onder meer omwille van zijn zeer jonge leeftijd bij vertrek en de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds eind 2019, zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds augustus 2020 en zijn sociale ontwikkeling alhier tijdens een cruciale periode als tiener en adolescent die onder andere voortvloeit uit zijn ervaringen op school, tijdens zijn opleiding, tijdens zijn studentenjob, tijdens zijn vrije tijd en zijn dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban. Bovendien kan ook niet uitgesloten worden dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal bekeken worden en mogelijk met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in het Westen zal geconfronteerd worden.

Ter terechtzitting argumenteert de verwerende partij dat verzoeker niet ernstig is met zijn argumentatie van verwestering die reeds in zijn verzoekschrift had moeten staan en niet in een aanvullende nota van enkele dagen voor de terechtzitting. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift wel degelijk reeds gewag heeft gemaakt van het risico op vervolging door de taliban dat Afghanen die terugkeren naar

Afghanistan na een verblijf in Europa zouden lopen. Bovendien werd verzoeker op amper vijftienjarige leeftijd reeds gehoord slechts twee maanden na de talibanovername in augustus 2021; een tijdstip waarbij de situatie in Afghanistan nog volatiel was, het beleid van de taliban onduidelijk en de protection officer zelf aangaf dat er een beslissingstop was voor Afghanistan omdat er te weinig informatie was over de veiligheidssituatie (NPO, p. 32). Het verzoekschrift werd tevens ingediend voor het verschijnen van de EUAA landeninformatie van augustus 2022 en de EUAA guidance note van januari 2023. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat het beleid van de taliban inzake normen en voorschriften sterk is geëvolueerd sinds de machtsovername en aanzienlijk is verstrengd. Daarenboven kan het verzoeker niet ten kwade worden geduid dat zijn persoonlijke situatie in België en de impact daarvan op een vermeende ‘verwestering’ sinds het nemen van de bestreden beslissing van 17 juni 2022 tot aan de terechtzitting bij de Raad nog steeds evolueert en kan evolueren. De Raad herinnert dat hij ertoe gehouden is een ex nunc-beoordeling te maken van verzoekers vervolgingsvrees.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Het is niet mogelijk om met enige zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en zijn verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afgaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van het beginsel van het hoger belang van het kind, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging of godsdienst. De Raad herinnert eraan dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, immers ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. MAES
-----------	---------